

KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų

Bendradarbių Draugijos

Savaitraštis

— ● —

Evangelija — Lekcija

Atgimimas ir Veikla

Skaisti Siela

Lietuviai Kankiniai

Rūpintojėlis

Su Mūsų Bendradarbiais

Kristaus Kūnas

Dangaus Lelija

Klausimai ir Atsakymai

žinios iš Lietuviškojo Pasaulio

žinios iš Katalikiškojo Pasaulio

— ● —

33

No. 32

XXIX Metai

Rugpiūčio (Aug.) 13, 1949

X SEKMĀDIENIS PO SEKMINIŪ.

Lekcija

Evangelija

I Kor. 12, 2-11.

Luko 18, 9-14.

BROLIAI: Jūs žinote, kad būdami pagony, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todėl aš jums pareiškiu, kad nē vienas, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako: Prakeikimas Jēzui; ir nē vienas negali pasakyti: Viešpats Jēzus, kaip tik šventojoje Dvasioje. Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavima iyra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kuris visa visuose daro. Kiekvienam duodama Dvasios apsiireiškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios dvasios — žinojmo kalba: kitam tos pačios Dvasios — tikėjimas, kitam tos vienos dvasios — gydymo dovana; kitam — stebuklų darymas, kitam — pranašystē, kitam — dvasių aiškinimas. Visa gi tai daro viena ir ta pati Dvasia, dalindama

ANUO metu: Jēzus pasakē kai kuriems, kurie patys savimi pasitikėjo teisūs esą ir kitus niekino, šitą prilyginimą: Du žmogū atėjo į šventyklą melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovėdamas taip pat sau vienas meldėsi: Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės: plėšikai, neteisūs, svetmoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkauju du kartu savaitėje, duodu dešimtines viso, ką turiu. Muitininkas, atstu stovėdamas, nedirso nē akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakē: Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui. Sakau jums: šitas parėjo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus paaukštintas.

kiekvienam, kaip ji nori.

ATGIMIMAS IR VEIKLA

TENKA atkreipti dėmėsį į tai, kad, kūniškų būtybių pasaulyje veikėjas yra kitokiame santykyje su savo padariniu, negu maistas su maitinamuoju. Veikėjas su savo padariniu gali santykiauti ne savo esme, bet tik savo panašumu ir savo jėga. O maistas turi savo esme su maitinamuoju susijungti. Dėl to ir šventosiose misterijose,

žmogumi tapęs ŽODIS, krikšto sakramente, kuris yra dvasinis atgimimas, kitaip su mumis susijungia, negu Eucharistijoje, kuri yra dvasinis maistas. Krikšto sakramente žmogum tapęs ŽODIS pas mus ateina tik savo galybē, tik kaip veikėjas, o Eucharistijos sakramente ateina pas mus jis pats, visa savo esme.

Šv. Tomas Akviniētis

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS—THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editor: Rev. V. Parulis, M.I.C.

SKAISTI SIELA

Dr. J. Prunskis

Kas Mėnesį Nužudydavo Po Vergą

SENOVĖJE nebuvo pagarbos žmogaus laisvei ir gyvybei. Net senovinių amžių civilizacijos centre — Romoje — aukštai gerbiamas pareigūnas Cato turėjo paprotį kartą mėnesyje susaukti savo vergus ir vieną mirtinai nudurti, kad tuo būdu parodytų, kaip vergai visiškai priklauso nuo jo malonės.

Žmogaus gyvenimas nebuvo šventas pas romėnus, taigi ir gyvenimo veiksmai buvo pigūs. Tik kai atėjo Kristus, kai jį mirė už visus žmones, žmogaus gyvenimas pasidarė šventas dalykas, o iš to iškilo šventumas ir žmogaus gyvenimo šaltinių, iškilo pagarba skaistybei.

Dorybė, Kuri Sielą Padaro Valdove

Skaistybė yra dorybė, kuri daro žmogų daug kilnesniu, nes ji įgalina sielą pasidaryti kūno valdove. Ji priverčia žmogaus gyvuliškuosius instinktus pasidaryti aukštesnės prigimties tarnais.

Kuo žmogus darosi neskaistesnis, tuo labiau jisai artėja prie piktyjų dvasių, tuo labiau jisai pasijunta aistrų pavergtu. Iš kitos pusės — kuo jis skaistesnis, tuo jaučiasi esąs arčiau Dievo ir tuo laisvesnis jaučiasi savo dvasiniuose veiksmuose.

Tas ypač įsidėmėtina jaunimui, nes didžiausia dovana, kokią jaunikaitis ar mergaitė gali atnešti savo amžinam gyvenimo draugui yra skaiti širdis. O ir vedus — savęs kontro-

Garsenybių Patarimas

Ilavimas yra geriausia garantija, kad moterystės laimė patvers visą amžių.

Vienas iš pirmųjų Bažnyčios rašytojų — Cirilas Aleksandrietis — kalbėjo:

me Dievui duoti apyskaitą net ir iš — Ateis diena, kada mes turėsi savo kūno veiksmų.

Šventasis Arso klebonas, Jonas Vianney, duoda šiuos patarimus:

— Didžiausia, stipriausia apsauga skaistybei yra: prisiminti, kad mus Dievas visur mato, melstis ir eiti prie sakramentų.

Galėtume dar pridėti, kad labai svarbu sagotis progų ir vengti to, kas gali būti pagundoms akstinu. Kuklumas drabužiuose, švarumas kalboje, pasirinkimas skaityme ir judamųjų paveikslų tik gerų lankymas, kuklumas elgėsyje — vis tai keliai į skaitų gyvenimą.

Dumblynas Šanchajaus Uoste

Vienu metu į Kiniją, į Šanchajų nuvyko vienas vienuolis. Vaikščiodamas po tą miestą jisai pasuko prie uosto. Šanchajus yra truputėlį toliau nuo okeano, prie upės, kurioje ir sustoja laivai. Tačiau, upė teka labai lėtai, ji bėga per molio, juodžemio laukus ir labai gausiai dumblo neša į uostą. Vienuolis matė specialią mašiną kuri nuolat iš uosto laukan pompuoja dumblą. Jam paaikšino, kad jeigu ta mašina nepompuotų, čia greitai prisirinktų tiek purvo, kad jūros laivai negalėtų čionai įplaukti ir savo inkarą paleisti.

Ir žmogaus gyvenime, daug dukių ir purvų bando nusėsti mūsų galvose, mūsų širdyse. Mes turime jas laukan pompuoti savo išpažintimi ir tvirtais gerais pasiryžimais. Tik tada šviesios mintys galės lankyti mūsų sielos uostus ir čionai savo inkarus paleisti.

LIETUVIAI KANKINIAI TAUTOS SARGYBOJE

Kun. Kęstutis R. Balčys

1. Pirmieji Bažnyčios Kankiniai

VARTYDAMI pirmųjų krikščionybės amžių istorijos puslapius, žavimės nuostabiai didvyriška tikinčiųjų drąsa. Kai galingieji iniršusių Romos valdovų kardai buvo pasirižę bet kokiomis priemonėmis sunaikinti jaunąją Bažnyčią, uolieji Kristaus sekėjai, dangiškosios malonės vedami, ištikimai sergėjo ir ugdė savą antgamtišką tiesų lobyną. Visagalis pavertė jų kančias į didžią žmonijai palaimą: jų mirtis nebuvo nykumon žengiančio bejėgio klaidus šauksmas, o pastovios Aukščiausiam ištikimybės iškilmingas apvainikavimas. Jų tarpusavio meilė ir bebaimė kova tiesos sargyboje skatino kitus aukotis kilniems idealams. Todėl kankinių kraujas buvo tarsi sėkla pirmųjų amžių Bažnyčioje.

2. Ar mūsų didvyriai yra tikri krikščionybės kankiniai?

Šiandien vėl nekaltas kraujas liejasi pasaulyje. Bedieviškasis, žmogų visai nuvertinąs, komunizmas ieško vis naujų aukų. Mūsų brangi tevyne jau kelinti metai šios raudonosios meškos naguose. Mūs broliai ir sesės žiauriausiai kankinami už tai, kad nesiduoda melo ir neapykantos skleidėjams pavergiami, kad lieka ištikimi savo dangiškam Kurėjui ir Tėvynei Lietuvai.

Ar mes kada pagalvojome, kad daugelis nuo bolševkio rankos žūnančių mūsų tautiečių yra tikri krikščionybės kankiniai, lygiai tokie pat kaip ir kadaise Nerono persekiojimų metu nukankinti tikintieji? Bažnyčios teologija duoda šį kankinystės aptarimą: tai kantriai dėl Kristaus priimta žiauri

mirtis nuo tikėjimo persekiotojų rankos. Taigi atrodo, kad daugelis mūsų tautiečių žūna tikra kankinio mirtimi, nes jie Tikrosios Tiesos, Dangiškojo Tėvo ir Mūsų Viešpaties Kristaus vardan prisiima žiauriausių tikėjimo priešų — bolševikų nešamus kankinimus su kantrumu ir viltimi, jog tai visa turi didelės reikšmės, kaip ištikimybės Aukščiausiam įrodymas, ir jog galutinėje sąskaitoje teisingumas laimės.

3. Lietuviai — misijonieriai Sibiro taigose

Šiurpios žinios apie išvežtuosius į Sibirą mus sukrečia. Tačiau, kaip miela išgirsti, kad tie mirčiai pasmerkti tautiečiai savo lagerių aplinkoje įstengia apaštalauti. Melsdamiesi kasdien į Gyvatos ir Mirties Valdovą, giedodami Dangaus Karalienei giesmes, laikydamiesi savo gyvenime krikščioniškos doros dėsnių, jie atlieka nepamainoma apaštalavimo darbą vietinių bemokslių Sibiro gyventojų tarpe. Juk ir anų širdys iš prigimties trokšta pažinti Dievą ir Jį mylėti. Kaip tik lietuviai tremtiniai daugeliui ten paaiškina gyvenimo prasmę ir parodo kelią į tikrą Tiesą. Žinoma, raudoniesiems budeliams tas nepatinka, ir dažnai šiuos tikėjimo vyrus pasiunčia dar žiauresnėn, "pagreitintos mirties" stovyklon. Tačiau, šiuo atveju mūsų brolis kopia dar aukščiau — iš Apaštalo jis virsta Kankiniu.

4. Partizanai guldo gyvybę už krikščioniškąjį idealą

Jau kelinti metai nemažas skaičius Lietuvos jaunimo ieško prieglobščio Tėvynės miškų gilumoje. Įsikasę į žemes slapčiausioje girių kertelėje, jie stovi žmonių teisių sargyboje. Nepaprastai sunkiose gyvenimo sąlygose būdami, "žaliukai" aukojasi savųjų ir Tėvynės labui. Nei ilgi rudens lietūs, nei šaltosios žiemos speigai, nei maisto trūkumas, nei tamsiųjų žemės urvų — jų nuolatinės buveinės baisumas, nei

saldžiausi bolševikų melagingi pažadai nepajėgia jų didvyriškų, pilnu pasiaukojimo nusistatymų pakeisti. Ar nereikėtų mums juos prilyginti pirmųjų šimtmečių katakombų herojams? Juk mūs partizanai yra įpareigoti, kaip ir katakombų laikų katalikai, saugoti savo tikėjimą ir gyvybę nuo betykojančių bolševikiškų žmogžudžių kėslių. Dar daugiau atlikdami savo užduotį, jie nesitenkina vien save apsaugodami, o padeda savo bevargstantiems broliams, kurie dėl įvairių priežasčių negali įsijungti į partizaninio veikimo kovą.

Kai kartais nelemtoji okupanto akis pastebi jų paslėptąsias tvirtovės, kai jie suvaro gausias, puikiai apginkluotas armijos dalis ir tankiausiu žiedu apsupa mūsų 'žaliukus', tada baisiausia kova užverda mišku glūdumoje. Tik kai šaudmenys eina prie galo, narsieji mūsų tautos sūnūs baigia savo žemiškosios kovos dienas. Su malda lūpose jie žengia amžinybėn... Iš Bažnyčios ir Tautos gynėjų jie tampa Kankiniais už Kristų, už Lietuvą.

5. Visa tauta — Kristaus gynėjai

Šioje žūtbūtinėje kovoje visa tauta savo pozityviu veikimu jungiasi su partizanais. Tiek į kolchozų varomas ūkininkas, tiek "komsomolių" persekiojamas mokytojas, tiek "fašistų" vadinamas kunigas, tiek "reakcionieriūmi" pravardžiuojamas menininkas.. Visų jų akyse stovi tik vienas idealas — laisva krikščioniška Lietuva! Ir kiek jie aukojasi tautos gerovei nepildydami okupantų įsakymų, skiepydami tikrą tiesos meilę vaikams, keldami visuomenės dvasią galutiniu teisingumo triumfu. Ši tikrai vyriška malda, nors ir gaudumų persunkta, yra tas šaltinis, kuriame pasisemiama jėgų didžiai kasdienei kovai.

O kai sučiumpama mergaitė, partizanams duonos kasnelį nešusi, arba "išaiškinamas" visuomenininkas, skle-

dęs "buržuazinį nacionalizmą", jų laukia ne kas kita, kaip žiauri, tačiau kankinio už tiesą mirtis.

6. Lietuviškųjų kankinių aukos prasmė

Tad visi lietuviai katalikai turėtų suprasti, kokios didžios vertės amžinybės atžvilgių yra šios baisiųjų kankinių Lietuvoje dienos. Vien dangaus angelai teįstengia suskaičiuoti, kiek ir kaip milžiniškos aukos yra mūsų brolių šiandien sudedamos ant Amžino Teisingumo Aukuro. Kaip Dievas pakeitė pirmųjų amžių katakombų krikščionių išlietą kraują į epochinį dieviškosios Bažnyčios laimėjimą, taip ir šiandienų mūsų kankinių kraujas neliejamas veltui: tai yra sėkla naujam krikščionybės atgimimui visame pasaulyje, tai yra kartu ir mūsų šventosios Lietuvos laisvės garantija.

Kai mes matome kunigą, apsilikusi raudonais liturginiais rūbais, einant šiokiadienį šv. Mišių atnašauti, mes žinome, kad jis siunčia ypatingas savo ir visos Bažnyčios maldas pas kurį nors ankstyvų amžių kankinį. Tegū tai primena mums, kad mes šiandieną turime daugelį Lietuvių kankinių. Tiesa, gal mes dar dabar nežinome jų vardus, dar šiuo laiku Bažnyčia jų meiškėlė į altoriaus garbė, tačiau mes tikime, jog šiandien Lietuva turi daugelį tikrų kankinių. Ir to mums užtenka, kad kiekvienas įtrauktume į savo kasdieninės maldas ypatinga kreipimasi į lietuviškosius kankinius. Juk kas geriau galėtų atjausti sunkia šiandieninė mūsų tėvynės būklė, negu tie, kurie už ją savo gyvybę atidavė; o kas galėtų jai labiau pagelbėti, negu tie, kurie, laimėję kankinio vainiką, šiandien karaliauja Viešpatyje! Žinokime, kad nors regimai pasitraukę iš mūsų tarpo, mūsų kankiniai nėra Lietuvai žuvę. Jie tebestovi Lietuvos sargyboje prie Aukščiausiojo Sosto.

Visi Lietuvos kankiniai, melskite už mus!

Viešpatie, jei tu dar esi danguje ir nepamiršai mano skausmo, atsiųsk savo angelą, kad jis prilaikytų virpančią ranką.

RŪPINTOJĖLIS

Jonas Gailius

(Tęsinys)

Padangę raižė naujos geležies paukščių bangos, žemė dejavo ir skundėsi, ugnies stulpai kilo vis aukščiau.

Dievadirbis, įkarščio pagautas, dirbo ir meldėsi.

Dabar jis atrodė kaip Senojo Įstatymo Dievas, tveriąs pasaulį, o jo akys liepsnojo lyg Mozės, besiklausančio dangaus balso ant Sinajaus kalno.

Rytą, kai kruvina saulė išsklaidė nakties monus ir smilkstančių degėsių kvapas sklaidėsi Nemuno pakrantėmis, dievadirbis klūpėjo su peiliuku rankoje ir snaudė. Šalia jo rymojo nuostabaus rūpesčio ir sielvarto brūkšniais išvagotas Rūpintojėlis. Trūko dar kelių meistro rankos motų, kad su Mykolu Angelu galėtų šūktelti:

2 —

— Kalbėk, Viešpatie!

Pabėgėlių gretos vilnijo plačiu plentu, o už jų pasilikę tėviškės laukai dejavo ir blaškėsi. Patrankos griaudė, lėktuvai dūzgė, liepsnojo miestai ir sodžiai.

Senelis dievadirbis, kaip Kristus su kryžium, vos bepavilko pavargusias kojas. Buvo dulkinas ir išblyškęs kaip mirtis. Jau nesidairė atgal, nenorėdamas matyti degančių namų ir

šventovių.

Iš jo buvo pareikalauta pačios didžiausios aukos, ir jis neturėjo jėgų susvyruoti. Kai kažkoks praeivis palietė jo ranką, jis, kaip Kristoforas, paėmė į glėbį nebaigtą Rūpintojėlį ir, tartum lunatikas, žengė su minia.

Kišenėse braškėjo peiliukai, kalteliai, akyse vėl stovėjo sūnaus ir žmonos skausmo iškraipyti veidai, o širdis iš didelio sielvarto pasidarė abejinga ir tyli.

Šiek tiek atsigaivalėjo, kai žengė Nemuno tiltu. Tik dabar klaikiai apsidairė ir suprato, kad išėjo ne tik iš namų, kad minia tempia į svetimą kraštą.

Senelis norėjo išsiveržti iš minios sriauto, grįžti į savo žemę ir mirti su nebaigtu kūrinium.

Alkūnėmis skyrėsi kelią, klupo kartą, paskum kitą, bet minios stichija buvo akla ir nešė žmones kaip ša-

buvo toks stiprus, kad jis, kaip jaunuolis, žengė visų priekyje ir kalbėjo su šventaisiais:

— Matai, Jurgi, karas baigiasi, ir greitai grįšime namo! Tada ir Tau, Sopulingoji, mano žemės džiaugsmas išims kalavijus iš širdies, ir aš padarysiu naują atvaizdą — Aušros žvaigždė. Tiktai būkime kantrūs. Rūpintojėlis žino, ką sugalvoja ir daro...

Žemė sunkiai dejavo ir ugnies kibirkštys krito iš dangaus. Visos jėgos susijungė, kad staugdamas prasmegtų bedugnėje piktasis.

Dievadirbis ėjo su savo pažįstamais, o keliai tvino nepažįstamų žmonių bangomis.

Mirtis šėlo, rinko, paskutines aukas, nors niekas nenorėjo suklupti laisvės priešaušryje.

3 —

Karas pasibaigė, kaip negrįžtamas sapnas.

Žmonės išlindo iš slėptuvių, išsikaptė iš griuvėsių, susirinko iš miškų ir nubraukė dulkes ir rūpestį nuo veido.

Duobėtais laukais, nusėtais šrapneliais, vaikščiojo taika ir laidojo nelaimingųjų palaikus. Žaliomis vilties šakelėmis apkaišiojo visus žemės kelevius, neužmirščama ir klajūnų, kurie, nenorėdami likti gimtosios žemės išdavikais, fatališkai bėgo į svetimą šalį.

Senas dievadirbis jau nebešlavė stovyklos kiemo. Kartu su juo gyveno šimtai tokių kaip jis, kurie rengėsi didingai procesijai į tėvynę ir savo šalies simboliniais ženklais — Vytimi, skydu ir Gedimino stulpais — puošė nesvetinę žemę.

Vaikai lankė lietuviškas mokyklas, jaunimas dirbo, mokėsi, dainavo ir šoko, kūrėjai grįžo prie paliktų darbų, seneliai nekantriai lūkuriavo ausros.

Dievadirbis kurį laiką nieko ne-

veikė. Jo vidaus įtampa atsileido, saldus ramybės jausmas apvaldė sie-

Su savim nešėsi jau ne tik Rūpintojėlį, bet ir Jurgį karžygį ir Sopulingąją.

Bet dabar nesiskundė ir nenorėjo mirti. Priešingai, gyvenimo geismas lą, ir be rūpesčio džiaugėsi nauju pavasariu.

Kai vėl paėmė į rankas peiliukus, iš svetimo medžio pliauskos užgimė drovus jaunuolis su kukliai nuleistomis akimis. Jo veidas buvo ramus ir švietė dangiškais spinduliais.

— Šv. Kazimierai, — kalbėjo senelis, — aš Tave parnešiu į gimtąją žemę ir užkelsiu ant naujos bažnyčios altoriaus nes senoji mūsų šventovė susmuko po karo našta...

O dienos jau nebeslinko pavargusių keleivių žingsniais, bet lėkte lėkė, kaip Vytauto karžygiai į Žalgirį.

Tylėdami pažvilgojo tremtiniai į vyresniųjų veidus, neradūs klausėsi radijo pranešimų, nes svetimoji duona pradėjo apkarsti.

Susimastę vaikščiojo ūkininkai apie svetimo krašto laukus ir rugių želmuo peiliais varstė jų širdis. Moterys žiūrėjo į sodus ir daržus, ir rankos virpėjo iš nerimo ir savo žemės ilgesio.

Jaunimo dainos skambėjo vis liūdnesniais tonais ir lūžo melancholiškais disonansais.

Jau beveik visi pabėgėliai sugrižo į laisvas tėvų šalis, diena po dienos etero bangomis aidėjo naujų darbų planai, o apie Lietuvą — nė balso.

Klaidžiojo tiktai gūdzios ir gąsdinančios žinios apie naujų tremtinių mases, plaukiančias iš nuniokotos tėvynės į tolimus rytus, širdį gaudino giriose pasislėpusių jaunuolių pagalbos šauksmas, o visas pasaulis kurtinančiai tylėjo, tartum nematydamas nei raudančios rūtų šalies, nei iš ilgesio mirstančių tremtinių.

(Bus daugiau)

Su Mūsų Bendradarbiais

KUN. VINCENTAS SENKUS

KUN. V. Senkus yra paskutinis "baltųjų" iškilmingų įžadų marijonų veiuolijos generolas. Jis daug prisidėjo prie to, kad du Petrapilio Kunigų Akademijos profesoriai: J. Matulevičius ir Pr. Būčys pasiryžo stoti į marijonų veiuoliją ir ją atnaujinti slapta, nes Rusijos caro valdžia neleido to daryti viešai. Prasadėjusieji pasitarimai 1907 m. buvo vainikuoti vyskupo K. Rūškio privatinėje koplyčioje 1909 m. rugpiūčio 29 d.: kun. prof. Jurgis Matulevičius padarė metinius veiuolinius įžadus, o kun. prof. Pr. Būčys buvo oficialiai priimtas į atnaujinamos marijonų veiuolijos naujokyną. Tą atnaujinimo aktą pasirašė ir kun. Vincentas Senkus.

Nuo to akto šiemet sueina 40 metų. Ir per tą laikotarpį marijonų veiuolija išaugo į nemažą dvasinę pajėgą. Yra įsteigtos marijonų provincijos: Lietuvoje, Lenkijoje, dvi Amerikoje, Latvijoje. Marijonai veikė Gudijoje, Anglijoje, Mandžiūrijoje, Romoje, Argentinoe ir vis plečia savo darbo laukus, naujų rinktinių jėgų susilaukdami. Į tą gražaus darbo pradžia įsijungia kun. Vincento Senkaus asmuo. Jis, tiesa, po poros metų mirė, bet su jo pritarimu ir patarimu veikė veiuolijos atnaujintojas kun. prof. Matulevičius, vėliau buvęs Vilniaus vyskupas ir šv. Tėvo vizitorius Lietuvai.

Kun. dras J. Totoraitis, MIC rašo Sūduvos — Suvalkijos Istorijoje p. 450 apie kun. V. Senkų. Jis ten sako, kad kun. V. Senkus yra gimęs 1840 metais rugsėjo 5 d. Ašmonų kamie, Šumskų parapijoje (Sūduvoje.) Eidamas aštuonioliktuosius metus, 1858 metais jis įstojo į marijonų veiuoliją. Iš Seinų vyskupo Konstantino Irenejaus Lubieskio sudaryto ir Varšuvon pasių-

sto oficialaus marijonų veiuolyno Marijampolėje sąrašo matyti, kad kun. V. Senkus pirmuosius įžadus padarė 1861 m. Kaip vienas iš gabesnių klierikų, jis buvo pasiūstas mokytis į Varšuvos Kunigų Akademiją. Aukštusius mokslus jis baigė per ketverius metus. Grįžo dirbti Marijampolėn.

Nuo 1871 m. jis ėjo prokuratoriaus pareigas Marijampolės veiuolynė.

Praėjo 22 sunkaus gyvenimo metai, nes į veiuolių visus reikalus kišosi rusų policija. 1893 metais mirė dar gana jaunas veiuolijos vadas kun. Jurgis Česnas. Jis tada ėjo 58 m. Nauju veiuolijos generolu buvo išrinktas kun. Vincentas Senkus. Šiose pareigose jis buvo iki savo mirties, iki 1911 m. balandžio 11 d.

Būdamas pasmerkto rusų išmirti veiuolijos vadas, kaip narsus Kristaus karys, jisai išbandė visus galimus būdus, kad išgelbėtų mylimą veiuoliją. Bet nei prašymai, nei aukštų asmenų palankus žodis, protekcija nieko nepadėjo: rusų valdžia neleido priimti naujų kandidatų į veiuolyną. Taip jam besirūpinant, išmirė visi marijonai ir nuo 1908 metų liko gyvas tik jis vienas. Jau nesant čia ant žemės vilties, jis visą viltį sudėjo Dievuje. Dievas išklaušė jo maldų ir dar prieš mirtį matė slapta beatgyjančią marijonų kongregaciją. Nuo 1907 m. žinojo apie dviejų idealistų, jaunų kunigų ir Dvasinės Petrapilio Kunigų Akademijos profesorių pasiryžimą, nugalėjus visas kliūtis, atnaujinti slapta marijonų veiuoliją. Tam pritarė kun. V. Senkus visa savo širdimi.

Jo asmuo.

Arčiau ir nuodugniau jį pažinęš kun. dras J. Totoraitis liūdija,

siems paprastas, meilus, labai iškal- kad kun. Vincentas Senkus buvo vi- bus, Dievo meile degas tikėjimo tiesų skelbėjas, pas visus užsipelnęs gra- žiausią atmintį. Jis buvo rūpestingas ir veiklus.

Sumanė ir padidino bei pagražino Marijampolės šv. Mykolo bažnyčią. Jos pryšakyje pristatė du gražiu bokštu ir po koplyčią iš šonų, išpuošė virų, įdė- damas vieto nplokščių lubų rimtus skliautus.

Pažinojau kun. V. Senkų nuo 1904 metų. Nedidelis tada buvau vy- ras, bet prie Mišių jau mokėdavau pa- tarnauti. Tais laikais dar buvo gyvi kun. Motiejus Gilis, šešeriais metais senesnis už kun. V. Senkų, ir kun. Andriejus Jurevičius (Juraitis), mano motinos dėdė. Ir kun. Gilis ir kun. Ju- revičius laikydavo šv. Mišias nepa- prastai ilgai. Atsimenu, kad mes jau- nieji patarnautojai su dideliu nenoru eidavome jiedviem patarnauti, nes tekdavo po valandą ir daugiau iš- klūpoti. Užtat kun. generolui visi var- žydavomės už pirmenybę patarnauti. Jis turėjo kilnią, patrauklią išvaizdą. Į bažnyčią ateidavo pirmas išpažinčių klausyti, vos 4 išmušus. Kas rytas eidavo jis išpažinčių klausyti ir iš- sėdėdavo pagret 3-4 valandas, dviem ir trim eilėm apstotas atgailojančių. Jis buvo labai geras, išvalgus nuodėm- klausis. Rasdavo gerą pamokinantį ir padrąsinantį žodį savo jauniems at- gailotojams. Pas jį eidavo labai daug moksleivių išpažinties, ir aš naudo- jausi jo patarnavimu, pamokinimu.

Paskutiniaisiais savo gyvenimo me- tais jis buvo pratęs ilgokai pasimelsti pirm sėsdamas klausyti išpažinčių. Vieną kartą, kai nepaprastai anksti atvykau bažnyčion, kad suspėjus iki šešių apsirūpinti dvasiniai, netrukus atėjo kun. Senkus (mes jį vadindavo- me Senkelis) tiesiu, smulkiu, švelniu žingsniu prie krotelių, klaupiasi ir pradeda balsu melstis. Meldžiasi ilgo- Rugpiūčio 13, 1949

kai. Jo malda padarė nepaprasto man- įspūdžio. Per 40 metų neišdilo ji iš atminties.

Jis turėjo švarų, gražų balsą. Sa- vo švelnumu žavėjo visus. Vaikai pa- prastai randa kaip pamėgdžioti ar pašiepti senesnių klaidas ar ydas, bet net išdykiausi nerasdavo ką galėtų jam prikišti, — visi buvome juo pa- tenkinti, jų mylėjome ir labai gerbia- me.

Kai pasklido gandas, kad štai di- džiojoje savaitėje 1911 m. generolas kun. Senkus mirė, negalėjome tam į- tikėti: jis iki paskutinei trumpai ligai kasdien ėjo įprastas gero kunigo pa- reigas bažnyčioje.

Jo laidoti susirinko visa Marijam- polė, atvyko daug žmonių iš gretimų parapijų. Buvo daug moksleivių. Ly- nojo, kai jo kūną išnešė iš parapijos bažnyčios ir čia pat šventoriuje arti bažnyčios jį palaidojo. Niekad nema- čiau tiek daug žmonių kartu verkiant, kaip tą minėtiną dieną, — tūkstan- čiai suaugusių vyrų ir moterų verkė, atsisveikindami su kun. Senkeliu.

Kaip yra pas Dievą, mes mokslei- viai nežinojome, bet tarėme, kad kun. Vincentas Senkus tikrai yra šventas Dievo tarnas, nuėjęs į dangų savo užmokesčio atsiimti už 71 metų nau- dingą ir gražų gyvenimą.

Kun. K. A. Matulaitis, MIC.

KRISTAUS KŪNAS

PASAULIS pergyvena kultūrinę ir socialinę krizę, nerandama visus jungiančio ir saistančio pagrindo. Žmogaus protas nesugeba visų suvienyti ir į vieną, žmonijai išganinga, tikslą nukreipti.

Išganymo reikią ieškoti aukščiau, nes nei moderninė technika, nei masių viešpatavimas, nei diktatūros laimės neduoda.

Tiktai atgamtinė jėga, prieš kurią besąlyginiai nusilenkia siela, gali pasauliui atnaujinti ir atgiminti duoti.

Ta atgamtinė jėga yra vienybė Kristuje — galva ir sąnariai — vienas mistinis kūnas.

Katalikų Bažnyčioje tos vienybės centras yra Eucharistija. Šv. Augustinas apie Eucharistiją rašo: “Žiūrėkite, ką jūs priimate! Priimate Tą, kuris stiprina jūsų tikėjimą, palaiko jūsų viltį ir meilę... šita duona reiškia vienybę” (Sermo 220).

Eucharistija viešai pasirodo Kristaus Kūno šventėje, kada Kristus, pasislėpęs hostijoje, yra nešamas per modernųjų didmiesčių asfaltines gatves, per miestus ir miestelius, lydimas bažnytinių ir katalikiškų organizacijų vėliavų jūros ir nesuskaitomos tikinčiųjų, indiferentų, net kitatikių minios.

Kristus iš monstrancijos tūkstantinių chorų gerbiamas aikštėse ir gatvėse laimina žmones. Nepaprastas reiginys, kurs siekia sielų gelmes ir palieka neišdildomas žymes.

Persekiojimų laikais Bažnyčia pasislėpė su savo brangiausia paslaptimi — Eucharistija katakombose. Žemės paviršius buvo stabmeldiškas, negalėjo pakęsti saulės spindulių, kurie šviečia iš Eucharistijos paslapties. Eucharistijos auka buvo atliekama ant kankinių kapų mažame išrinktųjų būrelyje, bet jie visi buvo vieningi Kristuje.

Politinės aplinkybės pasikeitė. Įvyksta stebūklas. Persekiojimai pasidaro Kristaus sekėjais. Bazilikos, kuriose buvo daromi kruvini sprendimai, virto bažnyčiomis. Tose pačiose salėse, iš kurių ėjo įsakymai suimti ir kankinti krikščionis, susirenka Kryžiaus mokiniai su paslėpta eucharistine auka. Tyli, požemiuose tris šimtmečius pasislėpusi, Eucharistija išsivysto į iškilmingą, sakralinių apeigų, dailės ir meno kūrinių apgaubtą, viešai aukojamą Naujojo Įstatymo auka.

Triumfuojantis Kristus Karalius užima sostą erdviose bazilikose, kur nesenai teisėjai teisė Jo valdinius. Sostą užima ne griežtas teisėjas, bet Dievas — Žmogus, Išganytojas, Aukščiausias Kunigas Atpirkimo auką aukoti. Naktis pasikeičia diena, tamsa — šviesa.

Persekiojimams praėjus, kada kankinių mirtys jau nebuvo taip gyvos krikščionių atmintyse, atsirado pavojus naujoms kartoms, nedalyvavusioms katakombų pamaldose, pradėti daugiau kreipti dėmesio į iškilmingą išorinę eucharistinio kulto pusę, negu į pačią Eucharistijos paslaptį. Tada, šalia kruvinos Kristaus aukos atmini-

mo Eucharistijoje, pradėta akcentuoti Kristaus nuolatinį šv. Sakramente buvimą.

Pirmųjų amžių Bažnyčios rašytojai, norėdami apsaugoti Eucharistiją nuo stabmeldžių pajuokimų, mažai apie ją rašė; jie nepaliko sukristalizuoto eucharistinio mokslo. Eucharistija buvo "disciplina arcana".

Tik IX šimtmetyje šv. Paschazius Radbertus pirmas savo knyga "De corpore et sanguine Domini" padarė pradžią sistematingam Eucharistijos mokslui. Centrine eucharistine mintimi pasidarė Kristaus buvimas šv. Sakramente.

Eucharistijos emblema tampa rojus gyvybės medis. Rojuje pirmieji žmonės, jei nebūtų peržengę Dievo įsakymo, o tik valgę iš gyvybės medžio, būtų nemirę ir tiesiog į dangų nuėję. Taip ir dabar nemirtingumo, gyvybės medžiu yra Eucharistija, kuri palaiko antgamtinį sielos gyvenimą kovoje su amžinos laimės priešais. Nuolatinis buvimas Kristaus šv. Sakramente pasidaro sielų nuraminimu žemės gyvenimo audrose.

Kada viduramžiais Eriugena ir Berengarius pradėjo neigti Kristaus buvimą šv. Sakramente ir ginčyti persikeitimą duonos ir vyno į tikrąjį Kristaus Kūną ir Kraują, stojo į kovą žymūs viduramžių teologai. Jų priešakyje eina mokytas Normandijos abatas iš Bec Lanfrankas ir visa eilė žinomų teologų rašytojų, kurie Eucharistijos mokslą nuosekliai išdėstė, apgynė ir išaiškino; jie yra: Hugo nuo šv. Viktoro, Petras Lombardietis, Aleksandras iš Hales, šv. Bonaventūra ir scholastikos kunigaikštis šv. Tomas Akvinitietis, kuris parašė turinio atžvilgiu nesulyginamą "officium SS. Corporis Christi".

Krikščionims palikus katakombas, Eucharistijos kultas pražydėjo išoriniu iškilmingumu viešose bazilikų pamaldose, o viduramžiais, po intensyvaus ir gilaus teologinio darbo, Eucha-

ristijos kultas buvo apvainikuotas Kristaus Kūno — "Corpus Christi"— šventės įvedimu.

Bet ne vien mokslinis teologų darbas buvo priežastis Kristaus Kūno šventės įsteigimo. Kristus išrinko šešiolikos metų kuklią maldingą vienuolę Julijoną von Cornillon iš Liuticho, kuriai vizijoje apreiškė norą būti viešai, iškilmingai Eucharistijoje adoruojamas. Tos vizijos dėka Kristaus Kūno šventė Liutiche buvo 1246 m. vyskupo Roberto įvesta; toji šventė greitai laiku išsiplėtė ir po visą vakarų Europą. Netrukus buvo prijungtos iškilmingos teoforinės — eucharistinės procesijos, kurias visai Bažnyčiai popiežius Martynas V 1429 m. bula "Ineffabile" patvirtino.

Jaunutės vienuolės Julijonos vizijos ir šv. Tomo Akviniečio genijus sukūrė žavėjančias "Corporis Christi" pamaldas.

Ištikrųjų paslaptinga Kristaus Kūno šventės harmonija! Tylus, slaptas Kristus hostijoje ir vieša iškilminga per gatves eiseną, privatus gilus tinkinčiųjų pamaldumas ir sakralinis iškilmingas eucharistinis kultas.

Viduramžiams baigiantis, atėjęs humanizmas į visuomeninį gyvenimą įneša senovės stabmeldybės dvasią. Žmogus pradėta atpalaiduoti nuo metafizikos, nuo antgamtinio gyvenimo. Gamtos mokslams pakilus, žmogų norima padaryti pasaulio viešpačiu, žemės centru, atskirti nuo Dievo. Reformacijai paskelbus karą Bažnyčiai, visuomenė skaldosi. Didi religinė vienybė idėja Kristuje pamirštama. Bet Bažnyčios širdis palieka sveiką, nes jos širdis yra Jėzaus širdis, kuri viešpatuoja pasislėptus Eucharistijoje Dievo namų altoriuose. Kristaus širdies meilei parodyti atsiranda naujos pamaldos. Jos vizijos įveda širdies Jėzaus — širdies Jėzaus pamaldas.

Ir vėl Kristus pats jas įveda, ir vėl parenka silpną įrankį — vienuolę Margaritą M. Alacoque († 1690 m.).

DANGAUS LELIJA

Sveika Marija, Dangaus Lelija,
Tu gailestinga ir maloninga,
Motina malonės, vaduoki žmones,
Varguose skęstančius!

Nuo prispaudimo—Mus verksmas ima,
Viduj nelaimės—Džiūstam iš baimės,
Motina brangiausia—Ir maloniausia,
Neduok tarnams pražūt!

Tame kulte per Bažnyčios istoriją aukso siūlu einanti idėja yra: vienybė **Kristuje** — galva ir sąnariai — vienas mistinis Kristaus Kūnas.

Šiandieną Kristaus Kūno šventė ir širdies Jėzaus šventė yra neatskiriamos. Bažnyčios mintis yra aiški. Pamaldumas, kuris apsireiškia Kristaus Kūno šventėje iškilmingomis viešomis procesijomis ir tyliu malda į Jėzaus širdį, susieina į vieną giliai harmoningą Dievo Sūnaus, Pasaulio Išganytojo, kultą. Tas kultas rodo horizontalę ir vertikalę visą apimančią Kristaus meilę, kuri reikalauja iš žmonių vispusiško Kristui pasidavimo.

Kada šių dienų moderni žmonės kada dažnai matomos miestų gatvėse

skaldosi pažiūromis, pasaulėžvalgomis, gausingos eisenos, demonstracijos, kuriose išreiškiami nepasitenkinimas, neapykanta ir kerštas, kada gatvėse plevesuoja raudonos kraujo vėliavos,— Katalikų Bažnyčia savo procesijose neša Kristų — Gerąjį Ganytoją, kurs nori, kad būtų "viena avidė ir vienas Piemiņo", ir gieda himną: "Bone pastor, panis vere... Tu nos pasce, nos tuere".

Kristaus Kūnas, Dievas ir Žmogus, yra katalikų aspiracijų ir gyvenimo centras ir tikslas. Vienybė — Kristuje.

K. Mil-as

Klausimai ir atsakymai

Kas yra malda?

S. B., Wilmington, Del.

Žodis malda reiškia prašymą. Bet malda yra daugiau kaip prašymas ar reikalavimas. Malda yra pakėlimas savo širdies prie Dievo Jį garbinti, Jam padėkoti, Jo atsiprašyti ir prašyti Jo malonių. Visos maldos savyje privalo turėti šias keturias žymes.

Kaip privalome melstis?

O. B., Chicago, Ill.

Kai meldžiamės ir prašome Dievo malonių turime melstis su pasitikėjimu, kad mūsų prašymai tikrai bus išklaudyti, jei tai yra mums gera. Jei tikėsime, kad mūsų mados bus išklaudytos mes pagal šią pasitikėjimą ruošimės dėl to ką darysime kai mūsų maldos išklaudytos.

Kada turime melstis.

L. L., Portland, Me

Galime ir privalome melstis visada ir vsur, nepaisant ką mes drbam ar darom. Šv. Raštas mus taip moko: Melskitės be paliovas. Šv. Augustinas sako: Molstis reiškia gerai gyventi.

Ar visi metų mėnesiai yra skiriami kuriam nors pamaldumui?

J. W. Pittston, Pa.

Taip. Šv. Motina Bažnyčia kiekvienam metų mėnesiui yra paskyriusi ypatinga pamaldumą. Šie yra šiaip suskirstyti. Sausiui — švč. Vardas; Vasariui — Jėzaus Kančia; Kovui — šv. Juozapas; Balandžiui — švč. Sakramentas; Gegužiui — Marijos menuo; Birželiui — šv. Širdies; Liepui — Brančiausias Jėzaus Kraujas; Rugpiūčiui — Nekalta Marijos širdis; Rugsėjui — Marija, Kankinių Karalienė; Spaliui — šv. Rožančius; Lapkričiui — Kenčian-

Rugpiūčio 13, 1949

čios skaistyklos sielos. Gruodžiui — Jėzaus kūdikystė.

Kodėl turime melstis į šventuosius ir Panelė švč. Jie mūsų maldų negali išklaudyti ir mūsų prašymų suteikti?

N. Y. C.

Kai kalbame apie meldimasi prie švč. Panelės ar kitų šventųjų mes prašome jų pagalbos ir užtarymo. Mes netikime, kad jie mūsų prašymus mums suteiks. Jie to negali padaryti. Verčiau, mes kreipimes į juos kaip į Dievui artimus asmenis ir prašome jų, kad jie iš Dievo mums reikalingas malones išprašytų. Kada mūsų maldos yra išklaudytos mes visų pirma turime padėkoti Dievui, o antroje vietoje švč. Paneli ar kitam šventajam (jai) kurio užtarymu gavome reikalingas malones.

Kodėl prašome gyvųjų žmonių melstis už mus?

B. O.

Mes prašome kunigų ir vienuolių už mus pasimelsti todėl, kad jaučiame, jog jie nors ir nėra šventieji, visgi jų Dievui pašvęstas gyvenimas, stato juos arčiau prie Dievo už mus. Kada prašome draugų melstis už mus, mes tai darome, jog dvi ar trys maldos yra galingesnės už vieną. Svarbus irgi, yra faktas, kad žinodami, jog už mūs sunumis meldžiasi kiti žmonės, tai padidina mūsų pasitikėjimą, kad mūsų maldos bus išklaudytos.

ZINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

● **Visuotinis Amerikos Lietuvių Kongresas.** Amerikos Lietuvių Taryba šaukia Visuotinį Kongresą New Yorke, š. m. lapkričio 4-6 dd. Kongresas įvyks New Yorker patalpose. Kongreso darbotvarkę ir atstovavimo taisykles netrukus paskelbs pati ALT, ir į kolonijas išplauks šimtai kvietimų organizacijoms, kurių adresai turimi. Betgi, kadangi toli gražu ne visų organizacijų adresai yra žinomi, bus reikalinga talka iš vietos veikėjų.

New Yorko lietuviai jau sudarė Amerikos Lietuvių Kongreso Komitetą, kuris vykdo paruošiamuosius darbus ir bus atsakingas už tvarką. Numatoma, kad penktadienio vakaras, lapkr. 4, bus laisvas ir delegatai galės arba miestą lankyti arba dalyvauti susipažinimo vakarėly buete. Lapkričio 5 val. vakare numatomas didelis bankietas, kuriame tikimasi turėti pačių žymiausių kalbėtojų. Sekmadieny, lapkričio 6 popiet numatomos pamaldos Šv. Patriko katedroje, gi vakare bus literatūros ir dainų vakaras. Programoje dalyvauti bus kviečiami — lygiomis — lietuvių amerikiečių menininkai ir naujai atvykusieji menninkai.

Tarp kitko, planuojama išleisti programinį leidinį su biznierių skelbimais. Vėliau ALT planuoja išleisti Kongreso Darbų Knygą. (LAIC).

● **Lietuvoje 3,600 Kolchozų.** Lietuvos komunistų partijos posėdyje Gedvilos pavaduotojas rusas Pisarev pranešė, kad iki 1949 m. birželio 1 d. Lietuvoje įsteigta 3602 kolchozai. Kolchozai sudaryti iš 110,000 ūkininkų atimtų ūkių. Atimtųjų ūkių savininkų tki dalis galėjo likti kolchozuose paprasčiausios rūšies darbininkais, kiti buvo išvaryti iš ūkių nešdintis kur nori, dar kiti išvežti į Sibirą.

● **Danijos Karalius Priėmė Lietuvius.** Laišku iš Danijos gauta žinia, kad šiemet liepos mėnesį Danijos karalius priėmė lietuvių tremtinių delegaciją.

Laiške taip rašoma:

“Prieš savaitę Danijos karalius Friderikas IX su visa šeima karališku laivu ‘Daneborg’ lankė visus fijurdo miestus ir uostus. Thistede buvo dvi dienas. Aš suorganizavau lietuvių delegaciją pasveikinti karaliaus... Vyras ir mergaitė gražiausiai, dar iš Lietuvos atsivežtais rūbais, nuvažiavo automobiliu su dovanomis: didele gėlių pintinė valstybių kaspinais-vėliavomis papuošta, viduryje angliška Lietuvos istorija (Thomas Chase — Amerikoje leista) ir graži rankų darbo tautinė juosta.

“Karalius priėmė mūsų delegaciją laivo salione, maloniai padėkojo už dovanas ir interesavosi mūsų ateitimi. Žurnalistai ir reporteriai suko filmas ir fotografavo, mūsų gėles įteikiant ir delegaciją su karališku saliotu iš laivo išleidžiant...

“Radijas skelbė net tris dienas lietuvių delegacijos padėką karaliui”.

Aiškumo dėliai reikia pridėti, kad prie Thistedo yra lietuvių tremtinių kolonija.

● **Naujasis Lietuvis Prelatas.** Kun. St. Dobinį, šv. Kryžiaus parapijos, Mt. Carmel, Pa., paaukštinus prelatu, Amerikos lietuvių tarpe dabar bus aštuoni prelatai — šeši su Right Reverend titulu, du su Very Reverend.

Naujasis prelatas ši mėnesį minėjo 35 metų kunigystės sukaktį. Shamokin, Pa., lietuvių tarpe kaipo klebonas, darbavosi daug metų ir sėkmingai. Tik prieš porą metų, kai dėl didelio darbo BALF-e kun Dr J. Končius atsistatydino iš klebono paregių Mt. Carmely, jo vieton atkėlė kun. Dobinį.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

● **Popiežiaus Dekreto Ryškinimas.** Vatikano dienraštis 'L'Osservatore Romano' savo editoriale apie Jo Šventenybės dekretą, kuriuo yra ekskomunikuojami prisidėję prie komunistų arba juos remią katalikai, išryškina keletą klausimų.

"Nėra abejonės", rašo Vatikano laikraštis, "kad komunistų propaganda suklaidino nemažai tokių katalikų, kurie tiki, kad komunizmas nėra priešreligiškas ir kad gali būti favorizuojamas socialiniu ir politiniu pagrindu. Po dekreto šie tikintieji negalės ilgiau dangstyti savo 'gera valia'".

"Bažnyčios pareiga yra griežtai perspėti tikinčiuosius, kaip rimtą žalą jie daro savo duodama veik kasdienine tiesiogine ar netiesiogine parama komunistinėms partijoms, t. y. Dievo priešams, mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus ir Katalikų Bažnyčios priešams".

● **Stebukingai Išgyjo Liurde.** Liurdo Groto žurnalas praneša, kad ponias Rose Martin iš Nice susirgo vėžio liga lapkričio mėn. 1945 m. Dvi operacijos 1946 metais buvo nesėkmingos. Gydytojais nusprendė daryti dar trečią operaciją 1947 m. Tačiau ir toji nebuvo sėkminga. Vėžio liga buvo išimetus į gerklę.

Ponias Martin birželio 30 d., 1947 m. buvo nuvežta į Liurdą. Po trijų maudynių Liurde ji pasijuto geriau. Tos pačios dienos vakare ji galėjo atsikelti. Ji nejautė skausmo ir atgavo apetitą.

Sugrįžus iš Liurdo į Nice, ponias Martin pasidavė chirurgo egzaminavimui. Chirurgas pripažino, kad vėžys dinga.

Gydytojais ir Bažnyčia pripažįsta, kad tai buvo stebuklingas išgyjimas.

Rugpiučio 13, 1949

● **Lenkijos Komunistai Kovoja su Bažnyčia.** Lenkijos valdžia įsakė visiems katalikų kunigams Lenkijoje neklausyti Vatikano įsakymų dėl komunistinės valdžios narių ekskomunikavimo. Valdžia tuo pat metu sakė, ji priėmė Bažnyčios pasiūlymą derėtis dėl Bažnyčios-valstybės sutarties. Stebėtojai sutiko, kad tokios sutarties atsimušimui būtų reikalinga labai nepaprasta diplomatija.

● **Katalikų Skaičius J. A. Valstybėse.** Oficialiai yra skelbiama, kad Jungtinėse Amerikos Valstybėse yra 27,843,000 katalikų. Bet iš tikrųjų turėtų būti daugiau. Praėjusio karo metu buvo imami vyrai lygiomis iš visų šeimų, nepaisant jų tikėjimo. Kaip surinkti daviniai rodo, kariuomenėje tarnavo 28 nuoš. katalikų, karo laivyne 31 nuoš. ir jūrų kariuomenėje — marinuose — 37 nuoš. katalikų. Taigi, vidutiniai būtų 33 nuoš.

Šiuo laiku yra skelbiama kad JAV, yra apie 149 milijonai gyventojų. Tuo būdu katalikų būtų apie 49 milijonai. Jeigu imtume net mažiausią 28 nuoš. žemės kariuomenėje tarnavusių katalikų skaičių, ir tai gausime apie 41 milijoną katalikų. Paėmę šių skaičių vidurklį rasime, kad greičiausiai yra Amerikoje 45 milijonai katalikų.

Kodėl tokie skirtumai?

Iš daugelio parapijų patiekiamos žinios per 10 ir daugiau metų tos pačios. Ten skaičiai nesikeičia, nors parapija auga. Kodėl? Amerikoje kai kuriose vyskupijose yra nustatomos katalikiškiems reikalams duoklių kiekis kiekvienai parapijai. Ir juo parapija skaitlingesnė, tuo daugiau jai skiriama sudėti aukų. Parapijai gi lengviau yra išsiversti, mažesnes duokles telkiant

Šv. Petras, ap. Tapė G. Bellini
Rاندasi Venecijos Akademijoje.

ŠV. PETRAS IR POVILAS, APAŠTALAI

Birželio 29 d.

PETRAS, pirmiau vadinamas Simonu, buvo žvejo Jono sūnus, gimęs ir augęs Betsajidoje, Galiliejoje. Apie jo pašaukimą būti apaštalu rašo šv. Matas: "Eidamas išilgai Galiliejos jūros, Jėzus pamatė du brolius, Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolių Andriejų, leidžiančius tinklus į jūrą, (nes juodu buvo žvejai), ir tarė jiedviem: Eikite paskui mane; aš padarysiu, kad judu būtumėte žmonių žvejai. Juodu tuojaui palikę tinklus, sekė jį". (Mato 4, 18 — 20)

Įsigykite Knygą

"ŠVENTŪJŲ GYVENIMAI"

KURIAŲ IŠLEIDO MARIJONŲ VIENUOLIJA AMERIKOJE
1949 M.

Knyga turi 714 pusl. ir apie 50 šv. paveikslų. Kaina \$5.00

MARIAN FATHERS, 2334 S. Oakley Ave., Chicago 8, Illinois

Siunčiu \$5.00. Prisiųskite "Šventųjų Gyvenimus".

VARDAS

ADRESAS